

Arrest

nr. 76 140 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 30 september 2008 België binnen in het bezit van een paspoort met een Schengenvizum type C geldig voor tien dagen met binnenkomst tussen 28 september 2008 en 7 oktober 2008. Verzoekers verblijf wordt middels een aankomstverklaring toegestaan tot 10 oktober 2008.

Op 9 oktober 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 juli 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 december 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 9 december 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 januari 2010 wordt aan verzoeker de beslissing van 9 juli 2009 ter kennis gebracht en wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat verzoeker instelt tegen deze beslissingen wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 19 april 2010 met nummer 41 766.

Op 5 februari 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 mei 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 14 juni 2010 geeft de arts-attaché zijn advies inzake de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Op 16 juni 2010 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt op 24 augustus 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht en er wordt hem dezelfde dag bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat verzoeker instelt tegen deze beslissingen wordt verworpen bij arrest van de Raad van 30 november 2010 met nummer 52 058.

Op 24 september 2010 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 14 oktober 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 30 november 2010 geeft de arts-attaché haar advies inzake de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Op 14 december 2010 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt op 4 juli 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 14 december 2010 wordt eveneens de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 9 december 2009, ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt op 4 april 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 12 augustus 2011 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 22 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.08.2011 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie - betrokkene verbleef namelijk 21 jaar in het land van herkomst voordat hij naar België kwam. Betrokkene is bovendien meerderjarig waardoor er redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij zelf kan instaan voor zijn levensonderhoud. Indien de moeder van betrokkene ouder en hulpbehoevend zal zijn en legaal in België verblijft kan zij beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Indien betrokkene zich wenst te beroepen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet dient hij de daartoe geëigende procedure op te starten.

Wat de vermeende mogelijke schending van artikel 8 EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene in 2008 naar België gekomen is en dus eerder drie jaar gescheiden heeft geleefd zijn moeder (en 6 jaar van zijn zus). De verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst of via de bevoegde diplomatieke consulaire post impliceert bovendien enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Zodoende kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM en is het aangehaalde element bijgevolg geen buitengewone omstandigheid.

Eventuele elementen van integratie en de bewering dat haar moeder bereid zou zijn tot een tenlasteneming hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 04.07.2011.

(...)."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep omdat verzoeker nalaat in het verzoekschrift een uiteenzetting te geven van feiten en middelen.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Hoewel de feiten uiterst summier worden weergegeven, dient te worden opgemerkt dat "feiten en middelen" samen dient te worden gelezen. De Raad wijst er op dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Verzoeker vermeldt in zijn verzoekschrift dat hij de schending aanvoert van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Hij verduidelijkt tevens waarom hij de motiveringsplicht geschonden acht. Er worden wel degelijk op ontvankelijke wijze feiten en middelen vermeld in het verzoekschrift.

De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"dat het beroep van verzoeker gegrond is op de volgende middelen en grieven; dat de bestreden beslissing strijdig is met de door de overheid zelf gedefinieerde criteria, de beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en de motiveringsplicht in bestuurshandelingen;

Dat verzoeker bij de burgemeester van Hasselt een aanvraag tot regularisatie had ingediend op basis van de criteria gedefinieerd door de instructie van 19 juli 2009; dat verzoeker wel degelijk heeft voldaan aan de voorwaarden van deze instructie; dat verzoeker een voldoende lang verblijf in België heeft bewezen; dat de verschillende voorgelegde getuigenverklaringen als geloofwaardig en bewijskrachtig moeten worden beschouwd en zeker als begin van bewijs gelden; dat de overheid geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de geloofwaardigheid van deze verklaringen, dat verzoeker zich het recht voorbehoudt om in de loop van het geding nog bijkomende bewijsstukken over te leggen;"

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij in eerste instantie dat het middel onontvankelijk is omdat er een motiveringsgebrek wordt aangevoerd maar geen geschonden wetsbepaling. Subsidiair merkt de verwerende partij op dat verzoekers kritiek niet kan worden aanvaard. Artikel 9 van de vreemdelingenwet is een algemene regel ten opzichte waarvan artikel 9bis van de vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. Dit laatste artikel heeft slechts tot doel om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van oponthoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, toch de gelegenheid te geven een machtiging aan te vragen. Verzoeker, in wiens hoofde geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen aangenomen worden, kan zich niet op ontvankelijke wijze beroepen op artikel 9bis van de vreemdelingenwet. *In casu* besliste de gemachtigde geheel terecht om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren, gelet op de gegevens die zijn concrete situatie kenmerken en geheel binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid. Verzoekers beschouwingen doen hieraan geen afbreuk.

De verwerende partij stelt dat de overwegingen opgenomen in de bestreden beslissing verzoeker toelaten om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag onontvankelijk wordt geacht. Het loutere feit dat verzoeker meent te voldoen aan de voorwaarden kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. De verwerende partij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoeker gevraagde beoordeling niet kan maken en dat, in zoverre verzoeker zich het recht voorbehoudt om in de loop der debatten nog bijkomende bewijsstukken voor te leggen, de buitengewone omstandigheden moeten worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 omdat hij een voldoende lang verblijf in België heeft bewezen.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich niet kan beroepen op de criteria van deze instructie, nu deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest van 9 december 2009 met nummer 198 769.

Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid, zodat de argumenten die verzoeker aanvoert inzake de duur van zijn verblijf in België - die de grond van zijn aanvraag betreffen - niet ter zake dienend zijn. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de redenen waarom de aanvraag in België wordt ingediend en niet in het buitenland (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* sprake is van een foutieve feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET